

Bon Nadal (o Bon Nadal)

Esperpèntic el Congrés espanyol. Voten com han de fer les nades (això s'ha de votar?) i una diputada valenciana demana que siguen en totes quatre llengües.

Immediatament salta un membre del PP i diu que són cinc (el 'valencià' a banda). Però com es diu 'Bon Nadal' en valencià? Ben igual, és clar. Una colla de diputats intenta de convèncer el diputat del PP, que com a norma usa el castellà amb els seus companys valencians, de no fer el ridícul... No hi ha manera. Però la sorpresa és que aleshores no es decideix de fer una votació i deixar l'ignorant en minoria, sinó que guanya ell. Ai caram!

Esperpèntic el Congrés espanyol. Voten com han de fer les nades (això s'ha de votar?) i una diputada valenciana demana que siguen en totes quatre llengües. Immediatament salta un membre del PP i diu que són cinc (el 'valencià' a banda). Però com es diu 'Bon Nadal' en valencià? Ben igual, és clar. Una colla de diputats intenta de convèncer el diputat del PP, que com a norma usa el castellà amb els seus companys valencians, de no fer el ridícul... No hi ha manera. Però la sorpresa és que aleshores no es decideix de fer una votació i deixar l'ignorant en minoria, sinó que guanya ell. Ai caram! Aquesta sarsuela, de totes maneres, és representativa de com van aquestes coses. De primer, una diputada valenciana, Isaura Navarro, d'Esquerra Unida, ha de recordar a la mesa del Congrés, que és on es discutia això, que hi ha més llengües a banda la castellana (també hi ha més diputats del país, però sembla que no hi havien pensat). Aleshores apareix un personatge, que ja és una caricatura d'ell mateix, Ignacio Gil Lázaro, que fins i tot dins el PP és considerat excessiu pels numerets 'hiperblaveros' que organitza cada dos per tres, sovint tan ridículs com aquest. I la cosa sorprenent és que la mesa del Congrés li diu poc menys que és boig, però acaba donant-li la raó i decideix que o cinc versions o cap, i la cosa acaba que cap. Vejam: mirem qui hi ha a la mesa del Congrés. Hi ha el president, quatre vice-presidents i quatre secretaris. Que ara mateix són Manuel Marín, Carmen Chacón i Jaime Barrero pels socialistes, Jordi Vilajoana per Convergència i Isaura Navarro per l'Entesa - Esquerra Unida. És a dir cinc diputats que veuen clara la unitat de la llengua, tres dels quals són, a més, catalanoparlants. I al davant hi ha quatre diputats del PP, dos dels quals, si més no (segons que m'expliquen), es negaven obertament a seguir la bogeria del seu company de grup. És a dir: set contra dos o, en el pitjor dels casos, cinc contra quatre. Com és que aleshores guanya la posició més absurda? I extraordinàriament absurda en aquest cas! Com és que, a ningú, no se li va ocórrer de fer una votació? Com pot prosperar una animalada com aquesta? I repetesc que és significativa de totes les coses que han passat fins ara. L'argument final ha estat de no molestar els valencians. Però, quins valencians? Gil Lázaro, que no usa en públic la llengua dels valencians ni sota amenaça de tortura? O Isaura Navarro que manté un comportament digne? Per què el consens és de donar la representació dels valencians a un putxinel·li patètic per comptes de donar-la a una valenciana que és tan diputada com ell? Per què sempre hem de conformar-nos els valencians que usem la nostra llengua i no es pot plantar cara a un senyor que, és una obvietat monumental, se'n fot de la llengua i que només vol gresca i provocar? Ni en un cas tan flagrant com aquest la resta de diputats no és capaç de parar-li els peus? Què van dir la senyora Chacón i el senyor Vilajoana? Patètic...

18 novembre 2005

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)